

Debi Džonson

ZAUVEK

TVOJA

Prevela
Anika Dačić

Laguna

Naslov originala

Debbie Johnson
FOREVER YOURS

Copyright © Debra Johnson 2022
Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mili Džonson, samo zato što si ti – ti.

I
Tada

Prvo poglavlje

Oktober, osamnaest godina ranije

„Odlično ti ide“, kaže babica bacajući pogled ka meni kroz moja drhtava, znojem oblivena kolena. „Nastavi, srce, samo tako nastavi.“

Ona pokušava da me ohrabri, pokušava da bude ljubazna, pokušava da mi pomogne da preguram sve ovo. Znam da ništa od ovoga nije njena krivica, ali ipak nekako želim da je tresnem po faci.

Ignorišem je i usredsređujem se na brojanje udisaja, brojanje dragocenih trenutaka mira između talasa agonije.

Pored mene Džef mrmlja reči ohrabrenja dok očevidno odvraća pogled od ratne zone – moje donje polovine.

„Sjajno, Džema“, mumla unezverenih očiju, blede i voštane kože. Izgleda kao da ga je snašla strašna nezgoda, kao da kroz sve ovo prolazi on.

Ništa od ovoga nije ni njegova krivica, ali bih i njega rado tresnula po faci.

Ropćem i mrštim se, a kad mi daju znak, guram toliko jako da osećam kao da ću se onesvestiti od nedostatka kiseonika.

Stežem pesnice oko zgužvanih bolničkih čaršava, kosa mi se lepi za čelo u mokrim pramenovima i osećam ukus soli na inače suvim usnama. Guram, i dahćem, i hoću da odustanem. U stvari, ne želim samo da odustanem, mislim da možda želim da umrem.

Muzika u pozadini ne pomaže. Sastavila sam listu nekih pesama onda dok sam još mislila da će mi njihovo slušanje olakšati stvari, ali sad mi sve to izgleda šašavo. Kao da Robi Vilijams, koji peva o anđelima, sad može da mi pomogne. Ovo sigurno nije Robijeva krivica, ali da je trenutno sa mnom tu u sobi, i da mi je preostalo nešto energije, ni njegova faca ne bi bila bezbedna.

Više od svega želela sam da sebe tresnem po faci – jer ovo je bila *moja* krivica. I mnogo je teže nego što sam mislila, teže nego što sam uopšte mogla i da zamislim da će biti. Ništa nije bilo kao na malom ekranu – baš kao ni čin kojim je sve ovo počelo. Nije u tome bilo ničeg magičnog, ni divnog, ni savršenog. Samo bol, briga i čudno osećanje usamljenosti.

Prva ljubav i majčinstvo nabijeni su očekivanjima. Trebalo bi da ti trenuci nešto znače. Da te povežu s nečim što je veće od tebe. Da učine da se osećaš posebno.

Sve je to proseravanje, mislim se. Kad bi se gubljenje nevinnosti i rađanje deteta predstavljali onakvim kakvi zapravo jesu, nikada niko to ne bi poželeo, a ljudska rasa bi izumrla. Kad bi se prikazivali kao „bol, briga i čudno osećanje usamljenosti“, niko ne bi žurio da to radi, zar ne? Sve su nas nasamarili.

Život nisu cvetići i leptirići. To su blatnjavosiva kiša i divlji pacovi. A možda samo ja nisam baš najbolje raspoložena.

Imam šesnaest godina i donosim bebu na svet. Pokušavam da kroz svoje međunožje izguram pravo-pravcato ljudsko biće, a to boli. Užasno boli. Još pre nekih dvanaest sati za sobom sam ostavila običan umor – sada sam već daleko zagazila u „toliko sam iscrpljena da možda nikad neću napustiti ovaj smrdljivi krevet“.

Znala sam da će boleti, ali nisam bila spremna na iscrpljenost, osećaj poraza i neuspeha – sumnju da možda neću biti u stanju da uradim ono što su milioni žena radili hiljadama godina, čučajući u pustinji, na pločicama kupatila ili zadnjem sedištu taksija. Tolika sam jadnica da čak ne umem ni da se porodim kako treba.

Imam toliko razloga da zaplačem – ali sam previše izmorena da bih pustila suzu. Osećam novi talas bola i čujem povike da guram, i ja se trudim, zaista se trudim, ali nemam više ni trunku snage. Celo moje biće lebdi na oblaku očaja i slomljenosti.

„Ne mogu više!“, vrištim. „Molim vas, samo nek prestane. Samo nek prestane!“ Triput jako zagrizem usnu i osetim krv na jeziku.

Džef izgleda još mučnije, ali me hvata za ruku i steže mi prste. „Dobro si, Džema. Možeš ti to. Znaš da možeš.“

Ne zvuči mi baš ubedljivo, ali i to je nešto. Ljubazne reči, ljubazan dodir. Ljubazan čovek. Umirio me je dovoljno da mogu da udahnem vazduh, gutajući ga pohlepno.

„Samo još malo, Džema, srce“, kaže babica. Zaboravila sam njeno ime. Irsko je, čini mi se, iako joj je akcenat čist istočno-londonski. Ovo je moja treća babica – prošla sam kroz nekoliko promena smena.

„To ste mi rekli još pre nekoliko sati!“, urlam na nju. „Lažete! Vi ste jedna prokleta lažljivica!“

Babica se na ove optužbe glasno smeje. Neobično mi je da čujem kako mi takav zvuk dopire do ušiju, razdragano zveckanje dok se vrzma naokolo, pregleda me i ispituje.

„Džema, vidim joj glavu!“, dodaje. „Ne lažem – vidim joj glavicu, ima divnu riđu kosu nalik tvojoj i spremna je da izađe i da te upozna. Hajde sad, napregni mi se još poslednji put!“

Riđa kosa. Uh. Oduvek sam mrzela svoju, ali sam iz nekog razloga bila prijatno iznenađena što je i ona ima. Kao da je to bila veza koju ćemo zauvek imati, šta god drugo da izgubimo. Riđe niti koje sežu kroz vekove.

Stežem Džefovu ruku jače nego što bi bilo koje razumno ljudsko biće to moglo da shvati i guram, glasno ispuštajući dugačak mlaz vazduha, prisiljavajući sebe da pronadem poslednji dašak snage koji mi je potreban. Naginjem se napred, zgnječena, ispresavijana i uvijena koliko mi to moje izobličeno telo dozvoljava.

Čujem kako Džef i babica razmenjuju reči koje ne razaznajem; osećam treperenje u očnim dupljama, pištavu zvonjavu u ušima, svet oko mene rastaće se u prazninu ispunjenu zujanjem: ništa ne postoji sem mene, i ovog trenutka, i jedne stvari. Najvažnije stvari koju sam dosad uradila.

Imam šesnaest godina i donosim bebu na svet. Devojčicu riđe kose.

Vrisnem još jednom, usmerim svu svoju snagu da joj pomognem da stigne na svet, svesna svoje istrošenosti. Nemam više šta da joj dam. Ako ovo nije dovoljno, onda se neće ni desiti.

Ali dovoljno je. I dešava se. Glava, ramena, maleno telo klize u ovu sobicu u metežnoj bolnici, kao da je sad u žurbi. Žuri iz mene u svoj život – u svet koji će se, nadam se, lepo ophoditi prema njoj.

Dok ona pristiže, imam utisak da se odvajam od svog tela, opterećena osećajem fizičkog olakšanja i emotivne jeze. Buljim u zavese, pruge, šare koje se ponavljaju u tri nijanse zelene. Pročitala sam negde da zelena boja ima umirujuće dejstvo. Ali nema – bar ne u ovoj situaciji.

Grozničavo trepćem dok babica podiže moju bebu u svoje čvrsto naručje. Pitam se koliko li je beba donela na svet tim rukama, koliko ima žena kojima je pomogla. Shvatam da me zapravo nije briga, ni za to, ni za bilo šta drugo. Gotova sam, drhtim, znoj se cedi sa mene. Imam ga čak i na trepavicama, kaplje mi sa obrva. Koža na licu mi bridži, čini mi se kao da se rasteže preko kostiju do tačke pucanja.

Gledam na sat na prljavobelom zidu. Tek je prošla ponoć trećeg oktobra. Rođendan joj je.

Nije se dala požurivati, stigla je deset dana nakon termina. Ali sad je ovde, ta ganc nova stvar, to sveže biće, maleno ljudsko stvorenje. Život koji čeka da se razvije. Ovde je i rodila se uz zvuke Kelis, koja peva o svom milkšejku. To ne zvuči baš sjajno – ali tako je kako je, mogu samo da se nadam da ništa od toga nije upila. Da neće odrasti sa čudnim nagonom da leži na stolovima restorana.*

Babica – zove se Šivon, iznenada se setim – guguće i pevuši dok preseca pupčanu vrpцу i pregleda bebu. To traje samo nekoliko minuta, ali i to je dovoljno da rasprši magiju koja me je držala u uspravnom i prisutnom stanju.

Stropoštam se unazad, udarajući glavom o čelični ram kreveta. To čak i ne osećam. Odjednom sam promrzla do kostiju, drhtim, u šoku sam. Da sam upravo istrčala maraton, neko bi me već uvio u ćebe i pružio mi čokoladicu mars.

„Evo je – apsolutno savršena! Tri kilograma i šeststo grama, pristojne dužine – biće visoka devojčica!“, izjavljuje Šivon pri noseći mi maleni smotuljak umotan u ćebe. Vidim jednu bledu debeljuškastu ručicu kako izviruje, razjareno stežući pesnicu. Kao da je već ljuta na ceo svet.

„Ne želim da je držim“, kažem naprasno, podižući ruke da ih oteram od sebe, priželjkujući da mogu da istrčim – ne čak ni maraton, već samo iz ove sobe. Daleko odavde, daleko od sadašnjeg trenutka.

Avaj, ne mogu da trčim. Ne mogu da se mrdnem s mesta. Zarobljena sam, telo mi pulsira, u glavi mi se vrti dok mi prilazi.

„U redu je, Džema“, kaže Džef. On se pridigao, zaviruje u to ćebe, smeši se onome što vidi.

„Da je samo vidiš. Treba da je držiš. Pokajaćeš se ako to ne uradiš.“

* Pevačica Kelis u spotu za pesmu *Milkshake*, koji se odvija u restoranu, peva dok leži na stolu. (Prim. prev.)

Ošinem ga pogledom, kipteći od besa – puna sopstvene razjarenosti. Kajem se već zbog toliko stvari, šta je još jedna u nizu?

Ali nemam snage da se raspravljam, pa prihvatim smotuljak koji mi dodaju. Jedan deo mog bića zna da je on u pravu. Da čak i ako boli, moram to da uradim, ili ću svakog dana do kraja života žaliti jer nisam bila dovoljno hrabra.

I ranije sam držala bebe u naručju. Neke od mojih hraniteljskih porodica prihvatale su bebe poput nje. Menjala sam pelene i zagrevala flašice, pitajući se u čemu je fora. Bebe su bučne i neuredne, nisu nikakvi sagovornici, i zato nikad nisam razumela zašto se ljudi njima oduševljavaju.

Ali ovo je ipak drugačije. Ovo je moja beba. Ovo je beba koja je živela u meni duže od devet meseci. Ovo je malena devojčica riđe kose i rumenog lica. Ujedno je i stranac i neko koga oduvek poznajem. Ona je i nova i stara, i sve to istovremeno.

Ona se privija uz mene, okreće lice na stranu njuškajući i šmrkćući, podižući srednji prst kao da se rodila znajući šta je drskost. Ne ponaša se pristojno, shvatam dok odmotavam pokrivače i zurim u njeno lice. Sviđaju mi se ljudi koji se ne ponašaju pristojno.

„Savršeno, Džema“, kaže Šivon nadvijajući se nada mnom. „Vidi ti to. Vidi šta si uradila, hrabra devojko. Deset prstića na rukama i još deset na nogama.“

Babica se prema meni ponaša pokroviteljski, ali ne mogu da je krivim zbog toga. Teško je pozivati se na zrelost i mudrost kad ste upravo rodili bebu koju ste začeli kao srednjoškolka.

Ali ona i greši, barem u jednoj stvari. Beba možda i jeste savršena, ali ja nisam hrabra. Nisam nimalo hrabra. Zato je ignorišem i usredsređujem se na mnogo važnije stvari. Kao što je brojanje tih deset prstića na rukama i deset na nogama, piljenje u to ljutito crveno lice.

Pomilujem kosu svoje bebe, još uvek vlažnu i sluzavu, a ona trepne, otvori oči i zagleda se u mene. Oči su joj široke i tamne, plavkastosive, iako znam da će se to verovatno promeniti u

narednih nekoliko meseci. Videla sam to u jednoj od knjiga koje mi je Džef dao.

Ja tad neću biti u njenom životu. Čudno je kad pomislim da neću biti tu da vidim koje će joj boje biti oči. To je samo jedna od mnogih stvari koje nikad neću saznati.

Način na koji me gleda zasad je ipak dovoljan. Kad me ovako gleda, imam utisak kao da sve razume. Kao da sve zna, i dobro, i loše, i ono između. To je pogled nekoga ko vidi kroz vas, ko se ne prima na gluposti, ko zna sve što se ikada dogodilo u univerzumu. Stara samo nekoliko minuta, a već je najmudrije biće koje sam upoznala. Džef brblja. Šivon trabunja. Kristina Agilera je zamenila Kelis. Sve je to nevažno. Sve je to višak. Važne smo samo ja i moja beba – taj lepuškastoružni, starmali ali komadić osobe koji mi leži na grudima.

To smo ona i ja i to je magija. To su cvetici i leptirici i savršenost. To je sve – antiusamljeno, antičudno, antistrašno. To je najbolje i najgore osećanje mog života.

Ona je savršena. Najlepše ljudsko biće koje sam dosad vide-la. Ne mogu da verujem da je potekla iz mene. Ona je savršena i sada ću je nekom dati. Dozvoliću da mi je oduzmu iz naručja, odnesu iz ove sobe u neku bolju stvarnost. Gde će biti voljena i cenjena, dobro hranjena i zbrinuta. Negde gde će imati lep dom i ljude koji je vole, obrazovanje, prilike za uspeh.

Gde neće imati mene.

Ljubim njeno crveno lice i mirišem riđu kosu, pokušavajući da utisnem u sećanje sve detalje ovog trenutka.

„Volim te, Bebo“, šapućem. Ne želim da joj dam ime. To će učiniti njena nova porodica. Porodica koju je Džef pronašao, proverio, i sa kojom je radio. Porodica koja će joj pružiti život kakav ja ne mogu. Porodica koja će joj dati neverovatan život koji zaslužuje. Za mene će ona zauvek ostati samo Beba.

„Još uvek nije kasno, znaš“, kaže Džef tiho. „Ništa još nije konačno rešeno. Imaš nekoliko nedelja da odlučiš pre nego što bilo šta potpišeš. Možeš da je zadržiš dotad, da vidiš kako

se osećaš. Možemo da nađemo način da ti pomognemo – ne moraš da žuriš.“

Bežim od njegovog pogleda – oči su mi uprte ka bebi, upijam njenu čudesnost – ali uspevam da mu se nasmešim. On mi misli dobro i više ne želim da ga tresnem po faci.

On mi misli dobro, ali oboje znamo na šta bi ta pomoć ličila. Možda bismo našli hraniteljsku porodicu koja bi prihvatila i ti-nejdžerku i bebu. Možda bih uspela da nađem smeštaj u nekom materinskom domu. Možda bih čak uspela i da nađem svoj stan, ako mi se neakvim čudom posreći, pod uslovom da mi se osmehnu „bogovi zaboravljene dece“. Ali to bi podrazumevalo procene i socijalne radnike, izveštaje i posete, taj ugnjetavajući osećaj dobrodušnog nadzora. Svaki pokret, svaka greška, svaki izbor koji napravim bili bi pod prismotrom.

Provela sam veći deo svog života u ovom sistemu i znam kako je kad ste uvek pod prismotrom. Nekad sistem funkcioniše – upoznala sam divne ljude, imala staratelje koji su mi pomagali, pronalazila sam stabilnost. Nekad pak ne funkcioniše, i što manje o tome kažem, to bolje. Ništa od toga ne želim ovoj devojčici – ona ne treba da se zadovolji približnim rešenjem, bilo čim što je manje od savršenog.

Ne želim da odrasta s majkom koja je isuviše mlada da bi o njoj brinula kako treba. Majkom koja ne ume da skuva ni supu iz kesice a da se ne opeče. Ne želim da odrasta uz miris vlage iz jeftinih sobičaka ili da od mene pokupi sekundarnu anksioznost koju bih joj zasigurno prenela dok je besciljno šetam u kolicima u danima koji kao da nemaju kraja, dok brinem zbog novca, sigurnosti i naše budućnosti.

Nema nasmejanog deke naoružanog obiljem strpljenja, nema davno izgubljene tetke koja bi nas primila kod sebe. Tu smo samo ja i dobronamerni neznanci, a to nije dovoljno dobro za nju. Želim da joj pružim sve, ali mogu da joj dam samo ovo. Znanje da nisam spremna. Da trenutno nisam u stanju da budem ono što joj je potrebno. Ono što zaslužuje.

Njena nova porodica – prava porodica – više je nego spremna. Godinama su je priželjkivali. Okrećili su dečju sobu žutom i krem bojom, imaju malene pidžame, mekane i čiste, i prazninu u srcu u obliku bebe koju će ona ispuniti.

Mogla bih da je volim, ali ne bih mogla da joj pružim takav život. Volim je, i zato je dajem.

Skrećem pogled sa nje i posmatram Džefa. Izgleda pomalo plačljivo, te se pitam da li je on prava osoba za posao socijalnog radnika. On zapravo ne bi ni morao da bude ovde – radi i više od onog što mu posao nalaže. Više nego što se od njega očekuje, rizikujući čak i prelom prstiju da bi bio tu kraj mene.

„U redu je“, kažem odlučno. „Odlučila sam. Razmislila sam o svemu, Džefe. To je ono što je najbolje za nju. A verovatno i za mene. Možeš da je odneseš.“

Šivon za promenu ćuti, klima glavom kad čuje moju odluku, pa u tišini uzima moju bebu u naručje.

„Oni su divni, Džema“, odgovara Džef. „Ne bi mogla ni da poželiš bolje roditelje. I veoma su uzbuđeni što će je upoznati.“

Klimnem glavom, pa zatvorim oči. Tužna sam i umorna i ne želim više da budem u svesnom stanju. Možda nikad više i ne poželim da se osvestim.

„Imaš li pismo?“, pitam ga.

„Imam, i pobrinuću se da ga dobiju.“

„Mogu li da ga uzmem? Samo na sekund? I olovku. Treba mi olovka.“

Džef kopa po torbi koju vuče svuda sa sobom, dovoljno veliku da u nju stanu sve fascikle koje sumiraju život njegovih štićenika. Odatle vadi smeđu kovertu, a zatim iz nje pismo, pa nastavlja da kopa po torbi.

Čujem kako negoduje da nikad ne može da nađe tu prokletu olovku, a onda mu u pomoć priskače Šivon. Dodaje mu hemijsku, a on u znak zahvalnosti klimne glavom pre nego što mi sve donese.

Uspravim se koliko mogu i osetim kao da će mi se telo prepoloviti. Trgnem se, a Džef mi doda knjigu da je podmetnem. Roman Toma Klensija* u tvrdom povezu, na šta zamalo prasnem u smeh – Džef nimalo ne liči na bilo kog mačo muškarca kojeg sam dosad upoznala. Možda knjiga pripada njegovoj ženi.

Napregnem oči presavijajući pismo kod praznog dela pri kraju. Već znam da ima tačno 1497 reči. Možda i previše, možda nedovoljno – ako će ovo biti sve što joj ostaje od mene, kako to uopšte može da bude dovoljno? Pisala sam ovo pismo iznova previše puta, zgužvani listovi papira rasuti po podu, bolni prsti umrljani jeftinim mastilom koje curi.

Pa ipak, moram još da pišem. Moram još više da kažem. Moram da joj ispričam o ovom trenutku, ovom savršenom, divnom, zastrašujućem trenutku.

Užurbano škrabam postskriptum. Rukopis mi je grozan i plašim se da ću natopiti stranice znojem, ali uspevam da završim. Predam pismo Džefu, pa se survam u krevet, nazad na hladno, otupelo mesto gde ću uspeti da preživim sve ovo. Mesto koje mi je vrlo dobro poznato.

Džef vraća pismo nazad u kovertu, pa u torbu zajedno sa Klensijem. Smeši mi se dok izgleda kao da se sprema da progovori.

„Nemoj“, prekidam ga unapred. „Nema više šta da se kaže.“

On odlučno klimne glavom, a Šivon mu preda bebu, koja šutira vazduh i maše pesnicama. On prihvati ovaj dragoceni smotuljak i napusti sobu. Sa sobom odnosi savršenstvo, cvetiće i leptiriće. Ostavlja me sa babicom i posteljicom, i znanjem da dobro delo ne znači da ćete se zbog njega osećati dobro.

Zamišljam svoju majku, pre šesnaest godina, u sobi poput ove, ophrvanu zebnjama, drogama i životom koji preti da je

* Tom Klensi (1947–2013) bio je američki romanopisac koji se proslavio vojničkim trilerima i špijunskim romanima koji detaljno obrađuju tematiku hladnog rata. (Prim. prev.)

proguta. Pitam se da li me je videla, maleno biće jarkoride kose, i da li je osetila svu tu bol, slavu i šansu.

Previše je. Preteško je. Istrošena sam i prazna u svakom smislu. Osećam kako mi se svest rasprskava u milion delića i kako upadam u mrak iz kojeg možda nikad neću izaći.

Tešim se sećanjem. Brojanjem. Deset prstića na rukama i deset na nogama.

Drugo poglavlje

Draga Bebo,

Čudno je pisati ovo pismo, a verovatno je čudno i čitati ga. Ovo je možda već pedeseta verzija, i odlučila sam da će biti finalna, jer nikad neću uspeti da ovo uradim kako treba, a sada već imam i žuljeve na prstima kojima držim olovku.

Bilo kako bilo, tvoji pravi roditelji su obećali da će ti ovo dati kad pomisle da si dovoljno zrela. To može da znači da imaš deset godina, ili pedeset, ko zna. Predložila sam da ti daju ovo pismo kad napuniš šesnaest godina, koliko ja imam sad.

I tako – ovo sam ja. Tvoja biološka majka. Dok ovo pišem, ti si i dalje u meni, što je čudno, ali mislim da će mi to nedostajati. Nedostajaćeš mi ti i da znam da si dobro, na sigurnom i da brinu o tebi. Ne mogu da zamislim da spustim ruku na stomak a da ti nisi tamo.

Ako ovo čitaš, znaš da si usvojena, da imaš stvarno lep život, da te mama i tata često grde i da su ti zadali brda pravila ponašanja. Možda to tako ne izgleda, ali to je dobra stvar, iskrena – to znači da im je stalo. Probaj da

ih ne mrziš zbog toga, kao što vidim da moji vršnjaci to rade – uvek kukaju kako ih roditelji kontrolišu i šta sve ne.

Ovo je, inače, vrhunac moje životne mudrosti. Nemam mnogo toga da podelim s tobom na tom polju, jer kao što sam ti već rekla, imam šesnaest godina. Ne kajem se što sam te rodila – nisi ti bila nekakva užasna greška – ali kad smo već kod životnih mudrosti, dodala bih još da votku i momke ne treba mešati, pa zato budi oprezna.

Verovatno se pitaš zašto sam te dala na usvajanje, i to je u redu, zato ti ovo i pišem. Nisam želela da odrastaš s osećanjem odbačenosti ili da se osećaš loše, bar ne više od onog što je prihvatljivo. Stvari stoje ovako – dala sam te na usvajanje, ali ne zato što te nisam volela, ili zato što te nisam želela, ili zato što nešto s tobom nije bilo u redu. Nisam te još upoznala, ali jednostavno znam da si savršena kako samo jedna beba može da bude. Sigurna sam u to.

Dala sam te na usvajanje zbog sebe, svog života i onoga što za tebe ne mogu da učinim. Moja majka ima psihički poremećaj, uz to se drogira i puno pije, i sigurna sam da je sve to u njenom slučaju zakovalo jednu užasnu čorbu. Kada bih njen život posmatrala sa strane, bilo bi mi je žao – ona se trudi, onim danima kad je u svom normalnom stanju zapravo je vrlo duhovita i lepo je biti kraj nje. Ali tu su dani kad nije, kad je toliko tužna da ne može da ustane iz kreveta, ponekad je čak i zastrašujuća ili van kontrole. Kako god bilo, to je nešto što ljude dovodi do ludila.

Znam da to nije njena krivica, ali sam i dalje ljuta na nju. Onda osećam krivicu zbog ljutnje i to se sve zbrka u mojoj glavi. Brojanje je jedan od načina da se s tim borim. Kad god sam uznemirena ili pod stresom, brojim nešto da se smirim. Uglavnom gluposti, poput koraka, prozora, bombona u kesici. To sam počela da radim kad sam bila baš mala, imala sam oko sedam godina, čini mi

se. Dovoljno da znam da brojim. Rekla mi je da će otići po pomfrit i da se vraća za pet minuta, a ja sam ostala kod kuće sama i uplašena. Pa sam počela da brojim jer sam znala da u svakom minutu ima šezdeset sekundi. Svaki put kad bih stigla do šezdeset, obeležila bih to crticom u svojoj bojanci.

U nekom trenutku u bojanci je ponestalo mesta, bila sam poprilično gladna, nisam mogla više ni da plaćem koliko sam bila umorna. Tri dana se nije vratila kući dok sam ja jela pahuljice iz kutije. Čak sam izbrojala i koliko je čokoladnih kuglica bilo u njoj.

Nakon toga je privremeno otišla u bolnicu. A mene je dala socijalnoj službi. Onda se vratila i izgledala je bolje, pa me je uzela natrag. Ovo se ponavljalo sve dok na kraju nije pristala da me ostavi na duže.

Ja to nisam želela – iako mi je kod kuće sa mamom bilo sranje, i dalje sam bila kod kuće sa mamom, što nije izgledalo zastrašujuće koliko život s neznancima. Ali to se na kraju dogodilo i mislim da sad mogu sve malo bolje da razumem. Nije me napustila kako sam ja tad mislila – zato što sam naporna, jer joj predstavljam neprijatnost, jer bi joj više odgovarao jednostavniji život bez mene. Možda i jeste, ne znam – sve je tad bilo prilično haotično.

Sad mislim da me je možda dala na usvajanje jer je znala da će to biti bolje za mene. Znala je da nije zdravo da budem s njom, a možda je čak i opasno. Mislim da me je napustila jer je želela da budem na sigurnom i da ne odlazim na spavanje svake noći nakon što proverim da li je ostavila parče hleba u rerni ili brinući da je potrošila sav naš novac i da ću naredne nedelje gladovati.

Kažem možda jer nisam sigurna – nas dve nemamo takav odnos da možemo da razgovaramo jedna s drugom. Više je i ne viđam često, a to je i dobro i loše. Da sam imala pismo poput ovog, možda bih znala – znala bih da je nešto

od onog što je učinila bilo zato što me je zapravo volela. I mislim da bi mi to pomoglo, da bih se osećala bolje.

Zato tebi ovo pišem. Da bi se osećala bolje. Da bi znala da te nisam dala na usvajanje zato što te ne volim ili zato što si nešto pogrešno uradila. Volim te više nego što sam dosad bilo šta volela. Neobično je i zaista neočekivano koliko te volim.

Ali ipak imam samo šesnaest godina. I živim u hraniteljskim porodicama. Trenutno sam kod žene koja se zove Odri. Vrlo je stroga i ne toleriše sranja, a to je dobro za mene.

Odri se stara o svim dosadnim stvarima, da imam čistu odeću, hranu i krevet – dobra je prema meni, ali me ne voli, i to vrlo dobro osećam. Kad poredim sebe sa svojim prijateljima, osećam se usamljeno. Znam da me mama voli, ali ona ne može da mi dâ sve one druge stvari, a i one su važne. Kad bih mogla da njih dve spojim u jedno, to bi bilo divno – ali to nije moguće s ljudima. Ja ne mogu da ti dam sve one deliće mene koji te vole, a da prepustim nekom drugom dosadne delove koji će se pobrinuti da budeš sigurna i srećna – ja moram da te napustim celu, i nadam se da ćeš kod njih naći pravu stvar. Sve deliće koji su ti potrebni na jednom mestu.

Da sam starija, da je ceo moj svet drugačiji, zadržala bih te. Ali ovo je stvarnost – ja nemam porodicu, novac, ništa što bih mogla da ti ponudim. Ne želim da dok odrastaš brineš koliko je čokoladnih kuglica još ostalo u kutiji pahuljica. Ne želim da izrasteš u nestabilnu osobu sledeći moj primer. Mislila sam o svemu ovome toliko mnogo, Bebo, zaista jesam – čak i ako ćeš me mrzeti zbog ovoga, i to je u redu. Slobodno. Ali imaćeš pravu porodicu, lep život, i nadam se da će sve tvoje brige biti one normalne, poput drugara, škole i momaka (mali savet: ne treba da brineš ni zbog jedne od ovih stvari!).

Ne mogu da ti mnogo toga kažem o tvom bio-tati jer ni ja ne znam mnogo. Sramota me je da priznam, ali ne znam čak ni kako se zove – iako je bio baš kul i dobar prema meni. Ako budeš dobra u vožnji bajsja na zadnjem točku, to si nasledila od njega. Upoznala sam ga dok sam blejala u parku, a on je bio u prolazu, i nestao je brzo kao što je i stigao. Ne znam da li se ovo računa, ali eto, da znaš. Ni ja ne poznajem svog tatu – navodno, moja mama je zatrudnela na Glastonberiju, ali nikad nisam saznala da li je to istina ili zabavna priča koju je izmislila.

Strašno je i divno kako se spontano može stvoriti život. Napiješ se ili se zaljubiš, ponašaš se nehajno ili zaneseno i iznenada je tu potpuno novo ljudsko biće sa sopstvenim snovima, potrebama i razočaranjima. Nadam se da ti nećeš nastaviti ovu liniju žena koje svoju decu daju na usvajanje, jer to je baš trulo.

Staću ovde i reći ću ti samo još jedno – ti si voljena, savršena i bićeš briljantna. Žao mi je što neću biti tu da vidim koliko ćeš briljantna postati, ali mislim da ne bi postala toliko briljantna da si se zaglavila sa mnom kao roditeljem. Imati mamu nije baš najbolja stvar ako mama nije kakva treba da bude.

Blistaj, divna Bebo. Želim ti sve najdivnije.

Mnogo te volim.

Tvoja mama (zovem se Džema, inače)

P. S. Upravo sam te upoznala. Divna si. Ti si najlepše biće koje sam ikad videla i najbolje što sam dosad uradila. Nikad nećeš biti moja, ali ću ja ostati zauvek tvoja.